NLAB

Lîstikvanê Biçûk

Çîrokeke basketbolê li ser hevaltî, hînbûn û berpirsiyariyê

Weşana kurdî (kurmancî) · 27ê cotmeha 2026an

I

Wêne

Saet pênc ê sibê bû, di salonekê de ku heqê navekî jî nedikir.

Saeta li pişt maseya tomarkirinê li ser 2:42 rawestiyabû. Yek ji selikan hinekî ber bi dîwar ve xwar bûbû. Tevahiya avahiyê bêhna erdê lastîkî û qehweya ku çend saet berê germ bû dida.

Min piraniya şevê bi şiyarî derbas kiribû, min notên lîstika me ya yekem ji nû ve dinivîsandin. Em bi bîst û sê xalan winda kiribûn. Notên min gunehê dixistin stûyê belavbûna me ya li qadê, biryarên me û hewldana me, bi vê rêzê. Her guhertoyek bi hûrgiliyên zêdetir bû. Yek ji wan jî ravedikir ka çima Mara berî navbera nîvê lîstikê êdî li min nenêrî.

Deng ji tenişta enîşka min hat, û ji bo kêliyekê ez veciniqîm.

«Tu dikarî ji min re lîstikvanekî ku hîn dibe xêz bikî?»

Min serê xwe rakir.

Li qiraxa maseya tomarkirinê kurikek sekinîbû. Belkî diwanzdeh salî bû. Ne hejmara tûrnûvayê li ser bû, ne jî rengên klûbekê. Çenteyekî biçûk û kevn li ber lingên wî bû. Di yek ji zîpên wê re şerîteke kesk girêdayî bû. Bêlivîn sekinîbû.

Kurik li bendê ma.

«Lîstikvanekî basketbolê?»

«Ger alîkariya te bike.»

Min yek ji pelên lîstikê zivirand û lîstikvanekî bi topê xêz kir. Wêne rast sekinîbû, di hevsengiyê de û amade.

Kurik li wê nihêrî.

«Ev lîstikvanekî ku li bendê ye.»

Min dîsa nihêrî. Rast digot. Lîstikvan li benda fîkekê, fermanekê an destûra destpêkirinê bû.

Min cara duyem ceriband. Min çokên wî xwar kirin, top xiste her du destan û çavên wî ber bi selikeke xeyalî ve xêz kirin.

Kurik got: «Ev lîstikvanekî ku dizane çi bike.»

«Ma hînbûn ne ji bo vê ye?»

«Paşê, belkî.»

Min cara sêyem ceriband. Vî lîstikvanî top bi hêz li erdê dixist, serê wî xwar, çeneya wî tund, mîna ku top her kêlî dikare bireve.

Kurik serê xwe hejand. «Xuya nake ku ji vê hez dike.»

«Ma divê tu ji tiştekî hez bikî da ku wî hîn bibî?»

Tiliyên wî şerîta kesk a li ser çenteyê dîtin. Bersiva wî dereng hat.

«Nizanim. Ev yek ji wan tiştan e ku ez hatime fêr bibim.»

Min qelem danî. «Wê demê tu wî xêz bike.»

«Ez nikarim. Ji ber vê yekê min ji te xwest.»

Hin zarok hene ku dema mezinek bêsebir dibe şerm dikin. Hin jî ditirsin. Vî kurikî tenê li bendê ma heta ku bêsebriya min derbas bû.

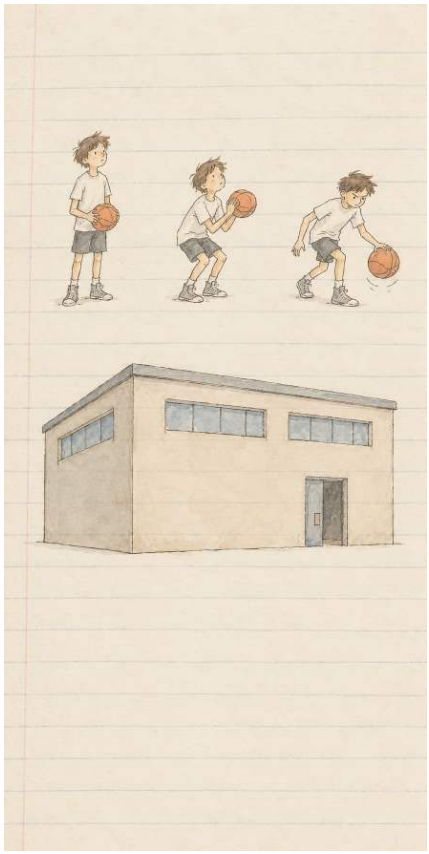
Min lingekî ku nîv saniye dereng digihêje, destekî ku ber bi pasekî nenas ve dirêj dibe ceribandin. Li ser kaxezê wek bêhunerî xuya dikirin. Dema min ew rast dikirin, hesta hînbûnê winda dibû.

Di dawiyê de min çar dîwar, banek, du pencereyên bilind û deriyekî nîv-vekirî xêz kirin.

Min got: «Va ye. Lîstikvanê ku hîn dibe li hundir e.»

Kurik nêzîktir xwar bû. Milên wî hinekî daketin.

Got: «Erê. Li hundir têra xwe cih ji bo hînbûnê heye.»

Li hundir cih ji bo hînbûnê hebû.

Li tenişta maseya tomarkirinê li erdê rûniştê.

Min pirsî: «Ma divê tu ne bi tîma xwe re bî?»

«Ya te li ku ye?»

Li aliyê din ê bajêr, lîstikvanên me di otêleke erzan de razayî bûn û bawer dikirin ku ez ê bizanim çi bikim dema ew şiyar bibin. Min notên lîstikê serûbin kirin.

Min pirsî: «Navê te di lîsteyekê de heye? Tîmek, hejmarek?»

«Na.»

Wî ev wisa got wek ku zarokên din navê xwe dibêjin.

Min kursiya li tenişta ya xwe kişand. Wî pêşî çenteyê xwe bi baldarî rakir, da ku tokê wê erdê nexurîne, û li tenişta min rûniştê.

Saeta xerabûyî hê jî 2:42 nîşan dida.

Bi vî awayî min kurikê bê hejmar nas kir.

II

Sê Selik

Dema paqijker hatin, kurik hê li wir bû.

Wan bi paqijkerên erdê û sindoqên bi teker li dora wî dizivirîn. Dema erdê bin lingên wî lazim dibû, wî lingên xwe radikirin û dema derbas dibûn, datanîn. Yekê ji wan pirsî ka ew yê kê ye. Wî got: «Îro yê tu kesî», û xuya bû ku jinikê ev ji bo tûrnûvayekê bersiveke maqûl dît.

Dema ew çû, min pirsî: «Îcar tu çima li vir î?»

«Min dixwest bibînim ka lîstikvanên rastîn çawa hîn dibin.»

«Tu dixwazî baştir bibî?»

«Min fikirî ku dibe alîkar be.»

Wî li qadan nihêrî. Ronahiyên piraniya wan hê vemirî bûn.

Pirsî: «Qadeke te ya taybet heye?»

Min qadên ku min demekê deyn kiribûn, kirê kiribûn, hewl dabû kirê bikim û jê hatibûm derxistin anîn bîra xwe. «Ya min tune.»

«Ya min heye.»

Hêdî hêdî qada wî ji gotinên wî ava bû. Li derve bû, li pişt rêzek garajan, ji betonê, bi têlbendekê li aliyekî û lembeyeke kolanê ku zivistanê pir dereng vêdiket. Ne mezin bû ne jî biçûk. Qelîştekek di ser xetan re derbas dibû. Ava baranê li quncikê çepê kom dibû.

Wî her qelîştek nas dikir.

Di navenda wê de tenê stûnek hesinî hebû. Sê mil jê derdiketin, li ser her yekê textek û xelekek, û her yek ber bi qiraxeke din a qadê ve dinihêrî.

«Kî qadeke wiha çêdike?»

«Kesê ku tenê pereyê stûnekê hebû.»

Ji her selikê, ew der nîv-qad bû. Lê ji bo êrîşkirina selikeke din, te nedikarî bi rêya kurt biçûya. Diviya bû tu ji bin selikekê dest pê bikî, bi rêya dirêj li dora stûnê bizivirî, di ber selika sêyem a navîn re derbas bibî û ber bi ya dûr ve derkevî. Wê demê nîv-qad dibû qadeke tevahî.

Texta yekem ji hewayê kevn bûbû lê rast bû. Li ser xeleka wê ya hesinî ya tazî qet tor tunebû.

Got: «Wê ji bo girtinê bi kar tînim. Ez top ji her goşeyê li textê dixim. Bê tor, ez dikarim ji bin xelekê jî topê li textê bixim. Tenê girtin girîng e.»

Texta duyem xwar bû, û xeleka wê ji aliyekî ve ber bi jêr hatibû kişandin. Toreke kevn bi awayekî ne wekhev ji xeleka xwar daliqiyabû.

«Ew tu carî topê wek ku tu hêvî dikî venagerîne. Li wir ez û selik yek li hember yek dilîzin. Kî pêşî bigihêje deh.» Hindik mabû bikene. «Piraniya caran ew qezenc dike.»

«Tu çima xelekê rast nakî?»

«Ya ku ez herî zêde li ser hîn dibim ew e.»

Selika sêyem wek ku divê dihat parastin: text rast, xelek girover û hevseng, û her girêka torê saxlem.

«Wê bêkêmasî diparêzim da ku ji bîr nekim bêkêmasî çawa hîs dide.»

Bi rêya dirêj, dibû qadeke tevahî.

Tiliyên wî şerîta kesk a li ser çenteyê dîtin.

Min pirsî: «Kesekî din jî wê bi kar tîne?»

«Kesekî biçûktir. Bi gelemperî ew berî min li wir e.»

Tiliyên wî li ser şerîtê man. Ez li bendê mam ku zêdetir bibêje, lê wî dest bi behskirina qelîştekê qadê kir.

«Kê ev hemû hînî te kirin?»

«Selikan.»

«Selik nikarin tiştekî hîn bikin.»

«Îcar çima tu her tim lîstikvanên xwe li nêzî wan bi cih dikî?»

Min deftera xwe derxist. Wî li qelemê dinihêrî.

«Tu yê tiştê ku min got binivîsî?»

«Belkî.»

«Û tu yê wê biceribînî jî?»

Ez ketim nav ramanan û di ser defterê re li qadê nihêrîm.

Wî got ku her sibe, berî ku perwerde bike, li dora qada xwe digere. Li kevirên şilbûyî, qelîştekên nû û giyayên ku di navbera xetan de derdikevin digere.

Got: «Heke tu giya dema biçûk e rakî, reh jî pê re tê. Heke tu li bendê bimînî, dişkê û dîsa şîn dibe. Piştî demekê tu difikirî ku cihê wê li wir e.»

«Carinan tu kontrola sibehê derbas dikî?»

«Carinan.»

Ev bersiv dilê min rehet kir. Min dest pê kiribû ku bipirsim gelo ew qet tiştekî ji bîr dike an na.

«Heke tu rojekê derbas bikî çi dibe?»

«Qad roja din hê li wir e.»

Got: «Qad her tim li benda te ye. Ev yek ji sedemên hebûna wê ye.»

Yek ji paqijkeran paqijkereke erdê ya fireh di navbera me re derbas kir û şopên lingên me ji erdê biriqandî paqij kirin.

III

Li ku an kengî

Saet şeşan, tîmên yekem dest bi hatinê kirin.

Derî vebûn. Çente li erdê ketin. Top ji selkan reviyan û gazî wan hat kirin ku vegerin. Rahêneran bi qehwe û bi bawerî salon derbas dikir.

Kurik li keçikekê dinihêrî ku bi bavê xwe re bazdana ber selikê perwerde dikir. Ew ji kêlekê ber bi selikê ve direviya. Pas li dîwarê li pişt wê ket.

Bav got: «Dîsa.»

Ew zûtir reviya. Pasa duyem li milê wê ket.

«Tu li cihê şaş î.»

Kurik li min nihêrî. «Ma wisa ye?»

«Divê pas li ber xelekê bigihêje wê.»

«Dizanim. Lê pirsgirêk ew e ku li ku digihêje wê, an kengî?»

«Çi?»

«Ew diçe ku. Top kengî diçe.»

Keçik digihîşt cihê rast, lê top piştî wê digihîşt. Bavê wê rêya wê rast kir. Wê heman rê bi baldariyeke zêdetir bezand. Pas dîsa dereng ma.

Min got: «Kengî.»

Kurik serê xwe hejand.

Berî ku biryar bidim, ez çûm cem wan. «Ez dikarim tiştekî biceribînim?»

Bav li kirasê min nihêrî, paşê li topa di destên xwe de. «Fermo.»

Min ji keçikê xwest ku heman bazdanê bike. Vê carê min ji bavê wê re got ku top di wê kêliyê de berde ku ew xeta sê-xalan derbas dike. Pas di bin selikê de gihîşt destên wê.

Rûyê wê serkeftin pîroz nekir. Ew nas kir.

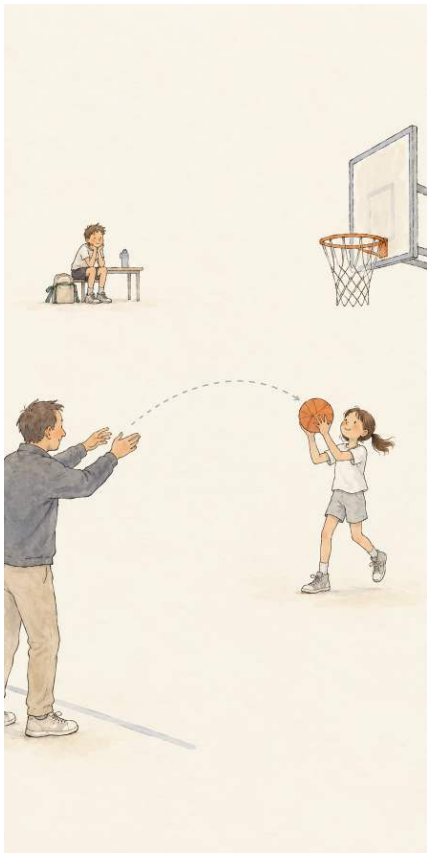
Bav got: «Ez jî vê yekê jê re dibêjim.»

Keçikê top girtibû. «Te ji min re digot ez li ku bibezim.»

Wî devê xwe vekir, paşê li xeta ku wê derbas kiribû nihêrî.

Ji min pirsî: «Em dikarin carek din bikin?»

Di bazdana din de wî top zûtir berda. Wê di bin selikê de girt û ji wî re vegerand.

Vê carê pas gihîşt destên wê.

Ez vegeriyam maseya tomarkirinê.

Kurik got: «Wî ev jê re negotibû.»

«Na.»

«Çima difikirî ku gotiye?»

«Ji ber ku mezin pir caran fermana ku dixwestin bidin tînin bîra xwe, ne ya ku bi rastî dan.»

«Rahêner jî vê dikin?»

«Bi taybetî rahêner.»

Li pişt me bav pirsî: «Ev baştir bû?» Vê carê li benda bersiva wê ma.

Piştî wê, kurik bi baldariyeke zêdetir li min dinihêrî.

Min got: «Di lîstika me ya duh de, me her tim bala xwe da *li ku*. Belkî pirsa rastîn *kengî* bû.»

«Belkî.»

«Tu bawer xuya nakî.»

«Min lîstik nedîtiye.»

Ew cara yekem bû wê sibê ku kesekî nexwest der barê wê de raya wî hebe.

Min notên xwe dîsa zivirandin. Li tenişta BELAVBÛN min nivîsî: DEMÊNÎ.

Ew nota yekem a dilsoz bû ku min tevahiya şevê nivîsîbû.

IV

Odeya Kûpayan

Rêveberê tûrnûvayê saet şeş û nîvê em dîtin.

Guhgirekî bi mîkrofon li serê wî bû, her çend tu kes tê de nediaxivî. Wî li kurik nihêrî, paşê li dosyaya xwe.

«Nav? Tîm? Hejmar?»

Ji van her sêyan yek jî bi kurik re tunebû.

Rêveber got: «Zarok bê akredîtasyon nikarin li tenişta maseya tomarkirinê rûnin.»

Min pirsî: «Îcar ew dikare li ku rûne?»

Rêveber ber bi korîdorekê ve nîşan da. «Li her derê ji bilî vir.»

Bi vî awayî em meşiyan.

Korîdor bi odeyeke dîwarên camî diqediya ku kûpayên tûrnûvayên berê li pişt wan hatibûn danîn. Kûpayan refik dagirtibûn. Wêneyan cihê mayî nixumandibû. Di her wêneyî de rahênerekî serkeftî di navendê de sekinîbû.

Li hundir zilamek madalya di rêzên rast de bi cih dikirin.

Got: «Hûn zû hatin. Baş e. Serkeftî zû tên.»

Wî ez nas kirim û der barê têkçûna me de pirsî. Berî ku ez bersiv bidim, wî bi xwe rave kir.

«Wan têra xwe nexwest.»

Kurik li madalyayan nihêrî. «Têra xwe çiqas e?»

Zilam keniya. «Ji tîma din zêdetir.»

«Xwestin çawa tê dîtin?»

«Di serkeftinê de tê dîtin.»

«Îcar hûn berî lîstikê çawa dizanin?»

Zilam dev ji rastkirina madalyayan berda.

Min hewl da ku wî rizgar bikim. «Mebesta wî ew e ku divê lîstikvan têbikoşin.»

Kurik got: «Ez dizanim têkoşîn çi ye. Ez nizanim têkçûn çawa îspat dike ku kesekî kêmtir xwestiye.»

Zilam madalyayeke zêrîn hilda û ber bi wî ve dirêj kir.

«Ev îspat dike.»

«Ya zîvîn çi îspat dike?»

«Ku kesek bûye duyem.»

«Wan zîv dixwest?»

«Tu kes zîv naxwaze.»

«Wê demê ne xwestin e ku biryar dide.»

Ode pir bêdeng bû, ji bo cihekî ku ewqas serkeftin tê de hebû.

Wî destê xwe ber bi madalyayê dirêj nekir.

Zilam zivirî ber bi min ve. «Ew bi we re ye?»

Min got: «Na.»

Bersiv pir zû hat. Kurik li min nihêrî, paşê li madalyayê.

Zilam dîsa dest bi rêzên xwe kir. «Baş e. Pirsên wiha vediguhêzin.»

Em ji odeya kûpayan derketin.

Li korîdorê kurik got: «Tu dixwazî îro qezenc bikî?»

«Gelek.»

«Wê demê ew hinekî rast bû?»

«Hinekî.»

«Kîjan hinek?»

Min ji ya ku hêvî dikir dirêjtir fikirî. «Xwestin girîng e. Lê tu nikarî bi madalyayê bipîvî.»

Wî serê xwe hejand. Paşê got: «Te dikarî bigota ku ez bi te re me.»

«Ez te bi zorê nas dikim.»

«Ev rast e.»

V

Odeya Vîdyoyê

Deriyê din vekirî bû.

Li hundir şeş rahêneran li ser şeş ekranan li lîstikên duh temaşe dikirin. Guhgir li serê her yekî bû. Lîstikvanên li ser ekranan bi xelek, tîr, goşe û nîşanên rengîn hatibûn nixumandin.

Rahênerekî destê xwe ji min re hejand ku ez werim hundir. «Me ji lîstika we çend perçe veqetandin.»

Wî êrîşek ji çaryeka duyem nîşanî min da. Lîstikvana me ya rêberê lîstikê top li kêlekê girt, dudilî bû û top paş ve pas kir. Rahêner wêne rawestand.

«Biryareke xirab.»

Wî nîşaneke sor li wê kêliyê danî.

Kurik pirsî: «Diviya bû çi bikira?»

«Êrîşî valahiyê bikira.»

«Valahî vekirî bû?»

Rahêner sê saniye paş ve bir. «Li wir.»

«Berî ku top bigire vekirî bû.»

«Tam wisa. Ew pir hêdî bû.»

«Ma wê dikaribû wê bibîne?»

Rahêner dîmena ji jor mezin kir. Ji banê her tişt xuya dibû.

«Her kes dikare vê bibîne.»

Kurik bi tiliya xwe parêzvana di navbera lîstikvana me û valahiyê de nîşan da.

Got: «Em ji ser wê dibînin. Lîstikvana te dikaribû?»

«Diviya bû bibîne.»

«Kesî nîşanî wê dabû ku li ku û çawa binêre?»

Rahêner bersiv neda.

Kurik tiliya xwe li ser ekranê hişt, li ser cihê ku parêzvanê veşartibû. Hêdî got: «Wê demê dibe ku ev ne xeletî jî be. Dibe ku ew hê nizanibe çawa li valahiyan bigere. An dizane, lê ji goşeya ku lê sekinîbû, ev valahî nedihat dîtin.»

Wî neynûka tiliya xwe ya mezin li ser şerîta kesk gerand. «Min jî ji kesekî re got ku divê ew tiştên ku hê nikaribû bibîne bibîne.»

Rahêner tiştek negot. Wî nîşan ji sor guhert zer. Guhertineke biçûk bû, lê min ferq kir.

Ma wê dikaribû wê bibîne?

Li ser ekraneke din, hejmaran her pas, her avêtin, her bez û her xeletiya roja berê nîşan didan: her gava ku kesekî avêtibû. Hejmar xweşik bûn. Wan lîstik wisa xuya dikirin ku ji destpêkê ve dizanîn wateya wan çi ye.

Kurik pirsî: «Kîjan hejmar îro alîkariya wê dike?»

Rahênerekî din got: «Hemû.»

«Ew nikare hemûyan bi xwe re bibe qadê.»

«Ji ber vê yekê em hene.»

Min li wêneyê rawestayî yê lîstikvana xwe nihêrî. Di navbera nîvê lîstikê de min jê xwestibû ku yanzdeh tiştan rast bike. Min dikaribû ji ber bibêjim. Nayê bîra min ka wê tiştek gotibû an na.

Kurik ji min pirsî: «Wê ji te re got ka çi dîtiye?»

«Na.»

«Te jê pirsî?»

«Na.»

Wî tiştekî din negot. Rabû û li ber derî li bendê ma.

Berî ku derkevim, min perçe xwest. Rahêner bê tu nîşan ew ji telefona min re şand.

Min li korîdorê lê nihêrî. Bê tîran, diviya bû ez sê caran lê binêrim heta ku min valahî dît.

VI

Lîstikvanê ku Dev Jê Berda

Dema em ji odeya vîdyoyê vedigeriyan, em di ber Qada Pêncan re derbas bûn.

Lîstikek di deqeya xwe ya dawî de bû. Li maseya tomarkirinê xortekî dirêj ê nêzî heftdeh salî rûniştibû, bendê xebatkarê dilxwaz li stûyê wî. Bêyî ku serê xwe rake saet bi rê ve dibir. Li tenişta pelê lîstikê deftereke stûr bi bergên nerm û qatkirî hebû.

Kurik sekinî.

Got: «Ew li lîstikê nanêre.»

«Ew dixebite.»

«Li wê jî nanêre.»

Sîren lê da. Tîman destên hev guvaştin û her du tîmên din dest bi germbûnê kirin. Dilxwaz li cihê xwe ma. Em li dawiya maseya wî rûniştin.

Kurik jê pirsî: «Tu dilîzî?»

«Min dilîst.»

«Te çima dev jê berda?»

«Rahêner bawerî bi min nedianî.»

«Çima na?»

«Ji ber ku ez pêş neketim.»

«Tu çima pêş neketî?»

«Ji ber ku wî ez nedilîstandim.»

Xelek temam bû. Min guhertoyên vê gelek caran bihîstibûn, bi gelemperî ji aliyê ewle yê maseyekê.

Kurik li defterê nihêrî. «Tê de çi heye?»

Lîstikvanê mezintir ew ber bi me ve zivirand. Rûpel li pey rûpelê, bi destnivîseke biçûk û baldar: tarîx, û di bin her tarîxekê de hevok. *Enîşk hundir. Top bilindtir. Li kursiya yedekan nenêre. Aliyê qels bibîne. Bi bawerî bavêje. Hêdî be. Zûtir.* Hin rêz hatibûn xêzkirin. Hin du caran hatibûn nivîsandin.

Got: «Her tiştê ku rahênerên min ji min re gotin. Çar sal. Min her tişt nivîsî da ku ji bîr nekim.»

«Te ji bîr kir?»

«Na. Pirsgirêk ev bû.» Wî defter girt. «Di dawiyê de, her cara ku min top digirt, hemû bi hev re di serê min de bûn. Tu nikarî bi çil rûpelan di serê xwe de bilîzî.»

«Ew şaş bûn?»

«Piraniya caran rast bûn.»

«Îcar çi şaş bû?»

Wî fikirî. «Tu kesî tu carî ji min re negot kîjan û kengî girîng e. Û her cara ku min bi serê xwe tiştek diceriband, rûpeleke nû derdiket.»

Kurik zivirî ber bi min ve. «Te qet bûye sedem ku kesek dev ji lîstikê berde?»

Deftera lîstikvanê mezintir di navbera me de bû. Min her li bergê wê yê qatkirî dinihêrî.

Min got: «Dibe ku ji carekê zêdetir. Lê ji yekî ez bawer im. Kurikek ku nikaribû bi destê çepê avêtina du gavan biqedîne. Min difikirî ku ew baş e. Min jê xwest ku rojên şemiyê zûtir were, hinekî ji bo ku wî hîn bikim, hinekî jî ji bo ku bibînim ka ew têra xwe dixwaze an na.»

Lîstikvanê mezintir pirsî: «Hat?»

«Du caran. Şemiya sêyem nehat. Êdî venegeriya perwerdeyê jî.»

«Û te ji xwe re çi got?»

«Ku ew têra xwe biryardar nebû.»

Demekê tu kesî tiştek negot.

Kurik kursiya xwe nêzîkî ya min kir. Lingên wê li ser erdê dengekî biçûk ê gazindê derxistin.

Kurik dîsa zivirî ber bi lîstikvanê mezintir ve. «Tu çi din tînî bîra xwe?»

Lîstikvanê mezintir li erdê mêze kir.

Di dawiyê de got: «Carekê pasek ji quncikê hat. Min bêyî ku binêrim girt. Yê ku avêtibû dizanî ez ê li ku bim. Ne lazim bû ku kes peyvekê jî bibêje.»

«Tu hê jî dikarî wiha bigirî?»

«Nizanim.»

Topek ji germbûnê gindir bûbû bin maseyê. Kurik ew hilda. Bê hişyarî pas da wî, ne bi hêz, lê nebaş. Lîstikvanê mezintir ew li ser sînga xwe girt.

Got: «Ew paseke pir xirab bû.»

«Lê te girt.»

Lîstikvanê mezintir li topa di destên xwe de nihêrî.

Keçikeke ji germbûnê destê xwe dihejand da ku top vegere. Wî ew negindirand. Rabû û pas da wê, rast û bilez, û wê bêyî ku gava xwe bişkîne girt.

Ew dîsa rûnişt. Piştî kêliyekê defter xiste çenteyê xwe yê di bin maseyê de û zîp girt.

Destên wî anîn bîra xwe.

Em berî destpêka lîstikê çûn.

Li korîdorê min got: «Diviya bû te berî pasê ew hişyar bikira.»

«Wê demê min nedizanî gelo destên wî tînin bîra xwe an na.»

«Te dikaribû wî bitirsînî.»

Kurik eniya xwe qermiçand. Ew yekem rastkirina min bû ku wî bi hêsanî qebûl nekir.

Got: «Kar kir.»

«Vê carê. Berî ku tu bavêjî te ev nedizanî.»

Piştî wê bêdeng meşiya, li destên xwe dinihêrî. Li deriyê din li bendê ma heta ku ez gihîştim wî.

VII

Çardeh Perwerde

Li aliyê din ê avahiyê, her bîst û çar saniyeyan fîkek lê dida.

Em li pey deng çûn heta Qada Diwanzdehan. Heft zarok di nav perwerdeyan re derbas dibûn dema ku rahênerekî konî ji nû ve bi cih dikirin, top berhev dikirin, li saeta xwe dinihêrî û dîsa fîk lê dida.

Me çardeh perwerde, sî û pênc fîk, tu pirs û tu av nehejmartin.

Dema perwerde qediya, rahêner li ber dîwar rûniştˇ. Ewqas westiyayî xuya dikir ku nedikarî fikê ji devê xwe derxe.

Kurik pirsî: «Perwerdeya heftem kîjan pirsgirêk çareser dikir?»

Rahêner çavên xwe girtin. «Ya heftem kîjan bû?»

«Du rêz. Girtin, pîvot, pas.»

«Em wê her tim saet heft û çaryekê dikin.»

«Ev kengî ye. Ji bo çi ye?»

Rahêner çavên xwe vekirin.

Min hêvî dikir ku ew xwe biparêze. Lê wî got: «Berê min dizanî.»

Wî ji me re got ku demek hebû ku her perwerdeyê sedemek hebû. Yekê hînî lîstikvanan dikir ku berî ku li destên xwe bifikirin, serê xwe bilind bikin û binêrin. Yekê din gava duyem a piştî rawestanê. Yekê din lîstikvan dixist ber bijartinê: pas an ketina hundir.

Got: «Paşê klûbê bernameyek danî. Paşê nirxandin. Paşê komên temenî yên zêdetir. Ravekirin kurttir bûn. Dema tiştek êdî kar nedikir, kes nemabû ku jê bipirsî.»

Kurik got: «Her roj heman tiştî kirin. Ev baş e?»

«Berê baş bû. Wan bi vî awayî hîn bûn.»

«Û niha?»

«Niha bi vî awayî min dev ji fikirîna li ser wê berda.»

Kurik pirsî: «Em dikarin ya heftem bikin?»

Rahêner li derî nihêrî. «Pişti deh deqeyan koma min a din tê.»

«Wê demê dema me ji bo çend dubarekirinan heye.»

Ew li hember hev sekinîn. Girtin, pîvot, pas. Hêdî.

Di dubarekirina pêncem de rahêner got: «Lingê pîvotê li erdê bimîne.»

Di ya şeşem de: «Berî ku bigirî, binêre tu yê pas bidî ku.»

Di ya heftem de ew sekinî.

«Ji bo vê bû.»

Ji bo ya heştem, wî ew konî rakir ku ji kurik re digot ber bi kîjan alî ve bizivire.

Got: «Niha tu bijêre.»

Kurik top girt, cihê rahêner xwend û ji wî dûr zivirî.

Rahêner got: «Baştir.»

Ji bo ya heştem, wî konî rakir.

Dema koma din hat hundir, konî hê jî li ser hev bûn. Rahêner zarok rûniştandin û jê pirsî ka ji vê perwerdeyê çi hêvî dikin.

Kesî ji wan nizanî. Dîsa jî ew li benda bersivekê ma.

Dema em gihîştin derî, wî li pey min gazî kir: «Perwerdeya te ya yekem a duşemê. Ji bo çi ye?»

Wî dem neda min ku ez devê xwe jî vekim.

Got: «Baş e, dema tu hatî tûrnûvaya din ji min re bibêje.»

Dema em derdiketin kurik got: «Min ji wî hez kir.»

«Çima?»

«Ji ber ku wî dixwest bîne bîra xwe.»

Min got: «Westiyayî xuya dikir.»

Kurik di camê re li paş xwe nihêrî.

«Ez pir hişk bûm li hember wî?»

«Ez wisa nafikirim. Te tenê alîkariya wî kir ku bîne bîra xwe.»

Li pişt camê, rahêner guhdariya keçikekê dikir ku nû destê xwe bilind kiribû.

VIII

Heman Pêlav

Heta saet heştan korîdora sereke tije bûbû.

Lîstikvan bi çenteyên wekhev ji qadekê diçûn qadeke din. Di pênc deqeyan de ji pêncî zêdetir kur di ber me re derbas bûn. Gelekan heman pêlav li xwe kiribûn. Li ser rûyê gelekan heman awirê cidî hebû ku mezin dema dixwazin mijûl xuya bikin li xwe dikin.

Jinikeke bi guhgir rê nîşanî wan dida.

«Qada Sê ber bi Qada Heftan. Qada Heşt ber bi Qada Çaran. Tîma şîn qata jor. Tîma sor aliyê din ê kolanê.»

Kurik pirsî: «Ew diçin ku?»

«Ber bi lîstika xwe ya din.»

«Û piştre?»

«Ber bi ya din.»

«Kengî disekinin?»

«Dema winda dikin.»

Li tenişta wê, li bin tabelayekê ku li ser nivîsîbû DÛRTIR, BILEZTIR, lêgerê jêhatiyan sekinîbû. Wî nirxandin, rêzbendî, cih di tîmên ku diçin tûrnûvayan de, perwerdeyên taybet, kampên elît û bernameyek pêşkêş dikir ku soz dida salekê ji pêşketinê derbas bike.

Kurik pirsî: «Kîjan sal?»

Lêger got: «Ya hêdî.»

«Di sala hêdî de çi dibe?»

«Bi piranî bingeh.»

«Îcar çima ez bixwazim wê derbas bikim?»

Lêger broşûrek dayê. Li ser bergê, lîstikvanek di nav dûmanê re ber bi selikekê ve difiriya ku qet di wê wêneyê de cih nedigirt.

Kurik pirsî: «Ez digihêjim ku?»

«Asta din.»

«Li wir çi heye?»

«Asta pişti wê.»

Kurik broşûr vegerand.

«Ez difikirim ku ez ê peya biçim.»

Lêger jixwe zivirîbû ber bi malbateke din ve.

Em di nav qerebalixê re pêşve çûn. Li nêzî deriyan, tîmek li ser textekî rûniştibû û bi tiştekî ku di taştê de qewimîbû dikeniyan. Lîstikvanek di navendê de sekinîbû û teqlîda wê dikir ka yeke din çawa sênîk xistibû. Kenê wan li dora wan pifikeke nedîtî û şad çêdikir.

Kurik pir dirêj nihêrî.

Kurik pir dirêj nihêrî.

Got: «Nia jî wiha dikene. Dema avêtinekê winda dike an top ji dest dide, ew hemûyê ji serî ve dîsa dilîze.»

Ew cara yekem bû ku wî navê wê got.

Got: «Carekê topa wê ket nav çalaveke avê. Wê çenteyê xwe da min ku bigirim û destê xwe ber bi topê ve dirêj kir. Pêlava wê ji lingê wê derket û ew jî ket. Bi vî awayî min çente û topa wê girtibûn, û wê pêlava xwe ji avê derdixist.»

Hindik mabû bikene. Destê wî vebû, mîna ku hê jî ew tişt girtibin.

Min bi serê xwe tîm nîşan da û got: «Tu dikarî tev li wan bibî.»

«Ez wan nas nakim.»

«Berî ku tu tev li mirovan bibî, bi gelemperî wisa ye.»

«Jixwe têra wan lîstikvan hene.»

«Tîman bi gelemperî cih ji bo yekî din heye.»

Ew sekinî û qayîşa çenteyê xwe tundtir girt. Gotinên min ên din jî hebûn, lê min ew hiştin.

Min pirsî: «Tu yê heta ku ew werin bi min re rûnî?»

Wî serê xwe hejand.

Me texta li ber jûreya cilguhertinê ya min dît. Bêyî ku serê xwe rake cih ji min re hişt.

IX

Kursiya Yedekan

Tîma min saet heşt û çaryekê gihîşt.

Wan em li ser texta li ber jûreya cilguhertinê ya me dîtin. Tessê mifteya odeya min da min, ku min di deriyê otêlê de hiştibû. Marayê ji kurik xwest ku çenteyê xwe bilivîne da ku ew rûne.

Min ew li dora ekrana vala ya odeya vîdyoyê berhev kirin.

Min got: «Duh min pir zêde bersiv dan we. Îro tenê du pirsên min hene.»

Tess, kaptana me, destên xwe li ser hev girêdan. «Duh yanzdeh bersivên te hebûn. Niha tu yên me dixwazî?»

«Erê.»

Wê destên xwe venekirin.

Min perçeya bê nîşan a lîstikvana me ya li kêlekê vekir.

«Mara, te çi dît?»

Marayê li min nihêrî da ku fêm bike ka ev ceribandinek e an na.

«Ya dirêj a wan li jor bû. Min fikirî ku valahî dê bê girtin.»

«Te çi hewce dikir?»

«Pasa zûtir. An jî ku Liv derengtir bibeze. Em bi hev re gihîştin.»

Li ku û kengî.

Liv ber bi pêş ve xwar bû. «Min fikirî ku ez dereng mam.»

Marayê got: «Tu zû bûyî.»

Me dîsa temaşe kir. Gava me ji goşeyên cuda lê nihêrî, biryaran jî şiklên cuda girtin.

Bîst deqeyan lîstikvanan ji min zêdetir axivîn. Ravekirinên wan pir tevlihev bûn. Gelek caran bi xwe re ketin nakokiyê, lê di dawiyê de pirsgirêkek dîtin ku sê rûpelên notên min jê derbas bûbûn û her tim li ber çavên me bû. Ber bi dawiyê Tessê got: «Ya dirêj a wan her tim derdikeve dema ku em topê derbasî aliyê din dikin.» Paşê xuya bû ku ji gotina vê yekê aciz bû.

Hingê Marayê kurik ferq kir.

«Ew bi me re perwerde dike?»

Min li wî nihêrî. Odeya kûpayan hat bîra min.

Min got: «Ew bi min re ye.»

Kurik serê xwe xwar kir.

Marayê pirsî: «Ew dikare bilîze?»

Wî got: «Dikarim.»

«Baş e. Em neh kes in.»

Li qadê em sê li dijî sê li ser selikekê lîstin. Marayê pêşniyar kir ku selik tenê were hejmartin heke her sê lîstikvanan dest li topê dabe. Yên din qebûl kirin ku biceribînin.

Kurik bê top bi awayekî xweşik diliviya. Di hevsengiyê de disekinî, cih zû didît û her pasa dijwar digirt.

Lê her cara ku top distand, ew diqerisî.

Wî her vebijark dinirxand heta ku winda dibû.

Marayê qîriya: «Pas bide!»

Wî pasa ewle paş ve, ber bi cihê ku jê hatibû da.

Êrîşa din jî wiha bû. Wî dikaribû valahiyê bibîne. Berdana topê ji kesekî din re dijwartir bû.

Min lîstik rawestand.

Min jê pirsî: «Tu çi dibînî?»

«Gelek tiştan.»

«Yekê bijêre.»

«Heke şaş be?»

Marayê got: «Wê demê em ê bi hev re rast bikin.»

«Ez hê ne bawer im.»

Min got: «Te dît ku Liv bi rê ket. Dema ew diçe pasê biceribîne. Paşê em ê binêrin ka çi qewimî.»

Di êrîşa din de, wî top li jor girt. Liv ber bi selikê ve bezî. Wî pas da, û parêzvana Livê jixwe li ser xeta pasê bû. Wê top ji rê derxist.

Livê got: «Dîsa.»

Cara duyem, parêzvanê qet li Livê nenihêrî. Ew bawer bû ku pas dê were.

Marayê top rawestand. «Ew te naparêze. Ew pasa te diparêze. Tu tu carî naçî ber selikê, ji ber vê yekê ne hewce ye ku ji te bitirse.»

Kurik wisa li selikê nihêrî mîna ku kesekî ew nêzîk kiribe.

Livê kevana boyaxkirî ya li bin xelekê nîşan da. «Heke tu karibî du çavan têxî navê, ew ji te re dikene. Ev Kenok e. Hewl bide bigihêjî wê. Wê neçar bike ku derkeve ber te.»

Cara din ew ket hundir: du gav ber bi Kenok ve. Parêzvana Livê ew berda da ku wî rawestîne. Wî pas da. Top di bezê de gihîşt Livê. Livê bi du gavan top xiste selikê û ew nîşan da. Tessê top di bin torê de girt û ew derxist pişt xeta sê-xalan.

Cara yekem, kurik bêyî ku hewl bide veşêre keniya.

Wê neçar bike ku derkeve ber te.

Di çend deqeyên dawî de me qaîdeya ku her sê dest li topê bidin rakir. Livê hê jî dema bi rê diket destên xwe nîşanî wî didan. Wî hê jî li dema rast a pasê digeriya. Carekê, dema ku kes neçû ber wî, wî top hişt û bi xwe selik avêt. Tu kesî ji wî re negotibû ku wiha bike.

Bi pasa xwe ya din, Tessê Mara li cihê vala dît. Di êrîşa din de, Tessê top paş ve xwest. Marayê da wê.

Dema me rawestand, kurik li tenişta min rûnişt da ku benê pêlava xwe dîsa girê bide. Min lingê xwe ji rêya wî kişand. Wî girêk qedand û li wir ma.

X

Lîstik

Di navbera nîvê lîstikê de em bi yanzdeh xalan li paş bûn.

Guhertoya kevn a min pêşî ket jûreya cilguhertinê. Bi xwe re kaxeza statîstîkê, rastkirin, dabeşkirina parastinê û axaftinek li ser lezê anîbû. Amade bû ku her bêdengiyê tije bike berî ku lîstikvan karibin ramanên xwe jî bibihîzin.

Min hişt ew li derve li bendê bimîne.

Min pirsî: «Pirsgirêka me dem e an cih?»

Marayê pêşî bersiv da. «Dem. Em dibînin, lê top dema ku alîkarî vegeriyaye digihêje.»

«Em dikarin çi biguherînin?»

Lîstikvanan nîqaş kir. Hannayê ketina hundir a zêdetir dixwest: heke em bikevin bin selikê, alîkarî dê neçar bibe ku zû biryarê bide. Tessê dixwest quncik bên tijekirin, da ku rêya alîkariyê dirêjtir be û cihekî me yê bikaranînê hebe. Yekê kêmtir dirîbl û zêdetir bazdan dixwest. Livê got ku em dibezin ji ber ku plan wiha dibêje, ne ji ber ku cih heye.

Min got: «Wê demê dev ji hewldana lîstina planê berdin.»

Alîkara min li min mêze kir. «Me sê perwerdeyên xwe yên dawî li ser wê xerc kirin.»

«Îcar em çi dilîzin?»

Livê got: «Tiştê ku em dibînin. Tiştê ku ew didin me.»

«Ango ew sê perwerde bê feyde bûn?»

Marayê got: «Na. Bi saya wan em dizanin em li çi dinêrin.»

Kurik li dawiya kursiya yedekan bi kirasekî germbûnê yê yedek rûniştibû. Qaîdeyên tûrnûvayê nedihiştin ew bilîze. Wî li her êrîşê wisa dinihêrî mîna ku bi xwe tê de be.

Di çaryeka sêyem de me zûtir xeletî kirin. Mara rasterast li dîwarekî alîkariyê ket. Liv pir zû bezî. Hannayê pas da cihekî ku hê tu kesî nebijartibû.

Hindik mabû min dema rawestanê bixwesta.

Paşê wan dest bi xwe-guncandinê kir.

Pas zûtir diçûn. Bazdan li bendê diman. Quncik tije dibûn. Bi her avêtinê, her pênc diçûn ji bo girtina topa vegerî. Dema me top distand, hemû direviyan, heta Hanna jî ku ji bezê nefret dikir. Avêtineke winda, piştî girtina topa vegerî, dibû paseke zêde û avêtineke baştir. Kursiya yedekan dest pê kir bi dengekî bilind bigota ka çi dibîne.

«Quncik vala ye!»

«Alîkarî li wir e!»

«Zêde!»

Pasa Hannayê çû rêza sêyem a temaşevanan.

Livê qîriya: «Ez hê bi rê neketibûm!»

Hannayê serê xwe hejand û vegeriya parastinê.

Di nîvê çaryeka çarem de, Mara li ber lîstikvaneke ku diket hundir sekinî û lingên xwe sabît kirin. Lîstikvan rasterast li wê qelibî. Fîk li dijî Marayê hat lêdan.

Hakem belkî şazdeh salî bû. Li pişt bûyerê bû.

Mara bi hêrs ber bi wî ve zivirî. Ez rabûm.

Min jê re got: «Bi dîtina min tu li cihê xwe bûyî. Em ê di navberê de jê bipirsin. Lîstina xwe bidomîne.»

Wê hê jî li hakem mêze dikir.

Kurik ji dawiya kursiyê got: «Selika xwar.»

Marayê li wî nihêrî, bêyî ku fêm bike mebesta wî çi ye. Wê bêhna xwe berda û vegeriya parastinê.

Piştî du êrîşan, heman lîstikvan dîsa ket hundir. Vê carê Mara gavekê zûtir li wir bû, rû bi rû û bêlivîn, bi awayekî ku heta hakemê li pişt bûyerê jî dikaribû wê bibîne. Vê carê wî xeletiya êrîşê lê da.

Di êrîşa din de, ew pêşî gihîşt topeke bê xwedî. Dema keçika ku li pey wê bû li tenişta wê terpilî, Mara xwar bû û alîkariya wê kir ku rabe.

Deh saniye mabûn, em bi xalekê li paş bûn.

Min dema rawestanê xwest.

Lîstikvanan li min nihêrî.

Min pirsî: «Hûn çi dibînin?»

Tu kesî yekser bersiv neda. Paşê kurik ber bi pêş ve xwar bû.

«Dema Mara topê radike, ya dirêj a wan li ku dinêre?»

Livê got: «Li topê. Her tim li topê.»

Livê qelema nîşankirinê ji destê min girt û du xal xistin nav kevana biçûk a li bin selikê. Rûyekî kenok derket. Kurik jî lê keniya.

Livê got: «Kenok.»

Wê pênc xelekên biçûk xêz kirin, fireh belavkirî: du li quncikan, du li kêlekan û yek li jor. Paşê tîrek di nav valahiyê re ber bi Kenok ve.

Marayê ew nîşan da. «Ez dikarim bigihêjim wir.»

Marayê pirsî: «Û heke werin min rawestînin?»

Livê xêzek paş ve ber bi quncikê kişand. «Wê demê ez li vir im.»

Yên din xwar bûn. Tessê xelekek firehtir kir. Hannayê xêzeke ku rêya Marayê dibirî paqij kir. Livê xwe xiste quncikê û du caran li textê xist.

Plana wan, li ser texta me.

Alîkara min pirsî: «Û heke em avêtinê winda bikin?»

Marayê got: «Wê demê em avêtinê winda dikin.»

Mara ber bi Kenok ve ket hundir. Ya dirêj a wan ji bo alîkariyê hat da ku wê rawestîne. Liv fireh ma û ji bo pasê destên xwe nîşan dan, û top berî ku parêzvan vegere gihîşt wê.

Wê top girt, lingên xwe sabît kirin û avêt.

Top li ser xelekê zivirî û derket. Tess ji bo topa vegerî bazda. Sîren lê da berî ku ew karibe dîsa bavêje.

Em bi xalekê winda kirin.

Çend saniyeyan tu kes neliviya.

Liv rûnişt û benê pêlaveke xwe sist kir. Destên wê hinekî dilerizîn. Tess bêyî ku biaxive li tenişta wê rûnişt.

Paşê Livê Mara nîşan da. «Ew pasa rast bû.»

Wê lê zêde kir: «Dîsa jî min dixwest ku bikeve.»

Marayê got: «Min jî.»

Kurik li Livê nihêrî. «Cara din?»

Wê got: «Cara din.»

Di rêza destdanê de, rahênera tîma din destê min ji adetê hinekî dirêjtir girt. Got: «We di navberê de tiştek guhert. Ez hê nizanim gelo ev em xirabtir kirin an we baştir.»

Kurik li ber tunelê li bendê bû.

Min jê pirsî: «Tu dibêjî me tiştek hîn bû?»

«Heke sibê hê li wir be, tu yê bizanî.»

XI

Xebata li bin Erdê

Piştî lîstikê, kurik kirasê deynkirî vegerand Marayê. Topek gindirî bin rêza herî jêr a temaşevanan.

Kurik li pey wê çû hundir. Me bihîst ku ew ji tarîtiyê gazî dike.

Li pişt kursiyên qatkirî cihekî teng ê xizmetê hebû ku tije toz, bantên kevn û tiştên di gelek demsalan de winda bûyî bû: gorekeke sor, du şûşeyên avê, fîkek, berçavkeke zarokan û bi dehan topên basketbolê yên ku nerm bûbûn.

Xizmetkara tûrnûvayê bi pompeyeke destan xuya bû.

Got: «Piştî her tûrnûvayê, ez tiştên ku avahiyê daqurtandine berhev dikim.»

Wê her top ceriband. Hinan hewa digirt. Hinan ji dora valfê hewa berdida. Yek li ser dirûnê qelişîbû.

Kurik pirsî: «Hûn çima wan tamîr dikin? Li jor yên nû hene.»

«Li jor her tim difikirin ku yên nû hene. Li vir li jêr, em dizanin çend in.»

Wê pompe da wî.

Wî xebitî heta ku topa yekem di bin destên wî de girover bû. Kar hêdî bû. Tu tiştê wê wek başbûn an hînbûnê xuya nedikir.

Wî pirsî: «Kî dibîne ku hûn vê dikin?»

«Bi gelemperî tu kes.»

«Îcar ew çawa dizanin ku girîng e?»

«Nizanin. Sibê ew tenê topê li erdê dixin.»

Wî yekî din pompe kir.

Dema wî pompe dikir, min topên ku hewa digirtin li ser hev datanîn. Milên min bi awayekî xweş dest bi êşê kirin. Li jorê me lîstik berdewam bûn. Pêlav diqîjîn. Fîk lê didan.

Sibê ew tenê topê li erdê dixin.

Xizmetkar xwar bû û tiştek ji nav tozê hilda. Şerîteke kesk.

«Ya te ye?»

Kurik dest li zîpa çenteyê xwe da. Dema ku dixişikî, girêk vebûbû.

Got: «Ya Nia ye.»

Wî ew dîsa girê neda. Ew li ser kefa destê xwe rast girt.

Navê wê Nia ye, wî ji me re got. Heşt salî ye û nêzîkî qada wî dijî. Êvaran di bin selika bêkêmasî de perwerde dike, ji ber ku tenê ew e ku dikare bigihêjê. Ew topên wê yên vegerî digire. Ew avêtinên ketî dihejmêre.

«Carinan ew berî min tê, li ser topê rûdinê û li benda min dimîne. Dibêje ku bi vî awayî wê ji xwe re digire.»

Dibêje ku bi vî awayî wê ji xwe re digire.

Wî şerît danî ser çoka xwe.

«Wê ev bi torê ve girêda da ku her kes bizane kîjan selik ya wê ye. Carekê wê ji min xwest ku li avêtineke wê binêrim. Min giya rakirin. Ew li bendê ma heta ku min çengala biçûk danî.»

«Ket?»

«Na. Wê got ku min baş nenihêrî.»

Ew hinekî keniya û dîsa pompe hilda.

«Min alîkariya wê bi lingên wê kir. Paşê bi destên wê. Carinan wê bi xwe dixwest. Piştî demekê min êdî li benda xwestina wê nema.»

«Wê çi dikir?»

«Carinan diceriband. Carinan top digirt heta ku min dev ji axaftinê berda. Min difikirî ku ew guhdarî dike.»

Wî dixwest ku ew ji lîstikê hez bike. Wî dest pê kiribû biryar bide ka ew hezkirin divê çawa xuya bike.

Paşê zarokên mezintir dest pê kiribûn ku êvarên yekşemê werin. Ji saet şeşan heta ku lembeya kolanê vêdikete, li ser her du selikên din dilîstin.

«Cara dawî ku ez çûm, ew jixwe bi wan re dilîst. Min topa wê ya biçûk ji wê re anîbû. Wê destê xwe hejand, lê nehat.»

Wî şerît zivirand.

«Min gazî wê kir. Wê got ku ez jî dikarim bilîzim. Min jê re got ku ew hê ji bo wan ne amade ye. Her cara ku ew nêzîkî wê dibûn, wê top winda dikir.»

Wî pompe di navbera çokên xwe de guvaşt.

«Min her tim jê re digot li ku bisekine. Wê ji min re got ku bes bike. Paşê wê avêtinek winda kir, û min dîsa behsa lingên wê kir.»

«Wê çi got?»

«Ku ez selika bêkêmasî ji xwe re diparêzim. Wê ev ji torê kişand û xiste destê min. Got: 'Selika xwe ya bêkêmasî ji xwe re bihêle.'»

«Lê te ew ji bo wê diparast.»

«Erê.»

Li jorê me, kesekî topek xist. Me guhdariya wê kir ku çend caran hilperî.

«Min jê pirsî ku kengî dixwaze perwerde bike. Wê got ku dikare bi tena serê xwe perwerde bike.»

Wî pompe danî.

«Topa wê hê jî di destên min de bû.»

Xizmetkarê topa tijekirî girt û carekê li erdê xist. Li vir li jêr deng bilindtir bû.

Got: «Ji ber vê yekê ez hatim vir. Da ku bibînim lîstikvan çawa hîn dibin. Û rahêner.»

Xizmetkarê top vegerand wî û ceribandina valfan domand.

Wî pirsî: «Ez dikarim vê bibim?»

«Erê. Heke valf dest bi berdana hewayê kir, wê vegerîne.»

Kurik şerît dîsa di zîpê re derbas kir, du caran girê da û girêk tund kişand.

Me topên baş birin jor. Di gera dawî de, wî yek ji koma min hilda. Em hêdî hilkişiyan, û yek ji me jî zêde neaxivî.

XII

Pasa Vegerî

Heta êvarê salona tûrnûvayê vala bûbû.

Tîma min vegeriyabû otêlê. Xizmetkarê ronahiyên qadan rêz bi rêz vedimirandin, ji dawiya herî dûr dest pê kiribû. Kesekî di nav rojê de saeta li pişt maseya tomarkirinê tamîr kiribû. Pênc û deh deqe nîşan dida.

Kurik li saetê nihêrî.

«Hê otobûs heye?»

Min li ser telefona xwe li demjimêrê nihêrî. Yekî din hebû.

Got: «Sibê yekşem e. Yên mezin saet şeşan tên.»

Min fikirîbû ku belkî em karibin li Qada Yekê bimînin heta ku xizmetkar neçar bimîne derî qefl bike.

«Nia dê li wir be?»

«Bi gelemperî ew berî min tê.»

Wî qayîşa çenteyê xwe avêt ser milê xwe. Topa tamîrkirî di bin milê wî yê din de bû.

Me rêya derketinê dît tam dema ku rêza dawî ya ronahiyan vemirî.

Li derve, otobusên tîman li aliyê dûr ê parkê diçûn. Wî çenteyê xwe vekir. Tê de topeke biçûk û çengaleke biçûk a destan ji bo rakirina giyayan ji qelîştekan hebû. Wî wêneyê min ê yekem — salona bi deriyê nîv-vekirî — xiste navbera wan.

Min got: «Min ew neqedandiye.»

«Ji ber vê yekê ez wê dixwazim.»

Paşê wî şerît ji zîpê vekir û li dora du tiliyên xwe pêça.

«Tu yê dîsa wê bi selika bêkêmasî ve girê bidî?»

«Ez ê wê bidim wê. Bila ew li cihê ku dixwaze bilîze girê bide.»

Wî rawestgeha otobûsê ya aliyê din ê kolanê nîşan da. Em bi hev re derbas bûn.

Got: «Min hê ji wê re negotiye ku ez xemgîn im.»

Em li ser textê bin sîwanê rûniştin. Top li ser pêlavên wî bû. Di camê de, wêneyên me li tenişta me rûniştibûn, hinekî tarîtir û hinekî dûrtir.

Otobûs dereng ma. Yek ji me jî gazinde nekir.

Em hinekî din rûniştin. Li aliyê din ê rê, ronahiyên qadekê yek li pey yekê vêketin. Ew ber bi pêş ve xwar bû da ku bibîne ka kes li wir heye an na.

Otobûs dereng ma. Yek ji me jî gazinde nekir.

Got: «Dema tu bi şev qadeke biçûk a ronî bibînî, tu yê nizanibî ka ya min e an na.»

«Na.»

Wî şerît bi tiliya xwe ya mezin rast kir.

«Nizanim ew ê li bendê bimîne an na.»

Ez li tenişta wî mam. Hê tiştek li ser rê tunebû.

Otobûs ji quncikê zivirî.

Wî top hilda. Berî ku bîra min were ku çente yê wî ye, min destê xwe ber bi wê ve dirêj kir. Wî hişt ku ez wê heta derî bibim.

Min pirsî: «Tu yê vegerî?»

«Nizanim.»

Bersiv biçûk û bi tevahî asayî bû. Bersiveke min a bikêr tunebû.

Wî çente girt. Li ser pêlika jorîn zivirî û destê xwe bilind kir. Min jî yê xwe bilind kir.

Wî kursiyeke li tenişta pencereyê bijart û top danî ser çokên xwe. Dema otobûs bi rê ket, wî her du destên xwe vekirî ber bi camê ve bilind kirin, wek ku Livê berî bazdanê destên xwe nîşan didan.

Min pas vegerand.

Piştî ku otobûs çû, ez li wir mam heta ku di cama rawestgehê de tenê wêneyê min ma.

Demekê, her cara ku min pelekî lîstikê dizivirand, min li tenişta enîşka xwe li dengekî hêvî dikir.

Êvarên ku ez di ber qadeke bi ronahiyên vêketî re derbas dibim, ez disekinim. Ez li kurikekî digerim ku li bendê ye heta ku bêsebriya kesekî din derbas bibe. Carinan tenê xizmetkarek li wir e ku derî qefl dike. Carinan ez dengê topekê gelek berî ku bibînim kî dilîze dibihîzim.

Nizanim Nia çi got dema ew vegeriya malê. Min hewl da ku xeyal bikim, lê zanîna tenê aliyekî çîrokê alîkariya min nekir.

Ez hê jî hewl didim ku lîstikvanê ku hîn dibe xêz bikim.

Her guhertoyek neqediyayî ye. Di her yekê de, ez derî hinekî zêdetir vekirî dihêlim.